

1110. szám.
1879. Novemb. 23.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **8** frt, 6 hóra **4** frt, 3 hóra **2** frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban. **Kiadóhivatal:** Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nonpareille sor 10 kr.

XXII. évfolyam.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELE MINDENVÁRÓ ÁDÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram!

EM irtek szerkesztő politikáját amir politikát kizarta Üstöközsbul vigkipen. Alamfirfiak nem irhatyuk legokosab ujsagba marmosd.

Migizs hogy honorariumot hiaba minden hónapban ne föl szegyek, irok artalmas politika kikerülisivel vezircziket artatlan nem plitikus eseminyekrül.

Irok hat vezircziket mingyart mutatványokrül Renz-czirkusban. . . . Szerkesztő baratsagosan hozza törüli vörös plajbaszt: mit politizalok nyaktörő mutatványokrül czirkusban; vilagos czélzas az lene faltörő partra orszaggyülisban.

Belatok vörös plajbasz igasagat, is irok szende antrefilet mozd lathato khinai óriasrül, kirül nevezetes hogy 1. soha se nem mozdik. 2. kel neki agy fogadoban három, mert nincsen agy neki elig nagy Magyarorsza-

gon. . . . Mar ekor mongya vörös plajbasz: Ho! Politikai czilzas Mozsdatlan partvezir feli, aki nem csak agyaban hanem mar a böriben se nem fir meg, ki van zarva.

Irok hat csak csöndes vidiki levelet varosunkba mult hiten irkezet szinisz tarsasagrul. . . Nem ara no! Bök hatba plajbasz: ugy izs meg bukik az a szinisz tarsasag majd, mire kel majd el menyi, nemzetisigi politika karöröminek nem kel előre hat itvagyat gerjesztenyi.

Irok plajbasz elen alatomban elkeseredve egizsen targyilagozs napi eseminyt fővarosi piaczi tejrül roszrül, kinek föle is nincs van. . . No csak ne izs folytatask, is csak ne izs tagagyak, mongya szinibül kikelve vörös plajbasz, is törli ki rosz tejet mind: in akarok most irnya bizonyosan, ado elen, is gyanusitanyi financz miniszttert, hogy ü le eszik minden regelre milimadlik tejrül tejfölt.

Irok hat tovab miregtul meg pukadva, de nem eztet mutatok, idei hala istenek bö krump-litermistrul orszagban . . . . . Vörös plajbasz meglatya eczere politikát: Mit koketirozok in csehekel? Minek ide akarok in csalogatnyi üket? Elig közel mar vannak, ha ugy izz Bicsban vannak.

Irok mig izz tovab kasas kofakrul Dunaparton . . . . . Mar aztat csak nem meg engegye nekem plajbasz: kisz polemia abul lene politikai kasas part vezirujsgaval Nagy Hirhordoval.

Probalok mast is mig izz irok »Közönsig körübül« ujsagrovat szamara halas elismerist

Török Jozsef patikus polgartars csalhatatlan fogtinkurajarul . . . No abul se nem lesz semi firkalja közbe plajbasz. Mig csak a kelene, hogy besziljünk fogfajasrul, ami vilagosan azt akarna jelentenyi, hogy: Bosznia is Herczegovina! Aztan meg mig a törököt izz kevernyi bele!

Este aztan megyek szinhazba, ismeretsiget kötök ismeretlen szip szomszidnival körsziken . . . Eztet mar nem banja ha elmondok plajbasz.

De eztet meg in nem el mondok.

Alazatos szolgaja

T. Z.

NEM JÖL FOROG EZ A FÖLD.

MÁR akkor, mikor istenben boldogult gyermekkori tanítóm a csillagászati földrajz legelső elemeit verte a fejembe, jöttem legelőször arra a gondolatra, hogy mégsem forog egészen rendén ez a világ, ha csakugyan úgy forog amint azt ökgiyelme mutogatja: jelké-

köcsögalapjával, melyhez napul elszedte tőlem édesanyám-adta almáimat, csiliagokul pedig dióimat, s minden csillagászati törvény ellenére nap és csillagok rendre belevándoroltanak a föld és onnan meg a tanító gyomrába. Már akár hogyan van, de nem jól forog ez a föld, gondoltam magamban, így hordogtván napról napra a napot s csillagokat a föld gyomrába.

Hát, töprenkedtem, miért nem forog egyszer már a mi szegényes kis házunk az árendás szép háza helyére, hogy mi is a nagy utcán lagnánk? De a mi kis házunk mindig ott maradt, meg az árendás szép háza is mindig csak a régi helyén maradt. Hanem az igaz, hogy magával az árendással idővel fordult egyet a világ, mert a kocsmáját tavaly licitálták. Eszerint mármost ő is elmondhatja, amit én maig is kereken a szemébe mondok minden csillagásznak hogy, nem jól forog ez a föld.

Vándor színészcsapat szállotta meg falunkat, és elfoglalta a »nagy vendégfogadó« bái termét, és már másnap ott ragyogtak és hirdették a nagy dicsőséget a vendégfogadó ajtaján, a faluházán és a trafik-táblán a körmölt színlapocskák, melyek szerint szegények »Othelót« lesznek előadandók.

pezvén földünket nagyon találóan horpadozott

Nekem nem volt nyugtom a bennem dolgozó lelkesedéstől, mindent elkövettem, hogy hasznukat előmozdítsam, napestig magyaráztam a falubelieknek, egész az elrekedésig, hogy miféle teremtés ez az Otheló. Estére összecsdítettem az egész falut, odaültem a pénztárhoz, megsarcoltam boldogot boldogtalant a bemeneti díjért, és majd szétpukkantott a nagy öröm, hogy a színház és Otheló zsebe megtelt.

Habár különféle okoknál fogva magam is melőzhetőnek tartom egy falusi Otheló előadásáról tüzetes bírálatot írni, de egyetmást mégis meg kell említenem. Különösen dicséretre méltó volt, hogy Otheló mándlija csak két helyen repedt meg, és hogy a csizmáján ropant sarkantyuk voltak. Hát még Desdemona! A mi Juczink sem tud vasárnaponként kiöltöz-

slingölt zsebbelijére ismertem. Ugy sirt szegény, hogy még Gergely bácsi a pandur-komiszárus is feszengett a helyén.

Egypár nénemasszony nagyon aggasztó módon kezdte kifejezni elérékenyülését.

A papszakácsnének eczetet kellett tartani az orra alá.

A nótarus, kinek nagyon fiatalirnoka volt, főnhangon közbekiabált és azt monta, hogy nagyon okos ember ez az Otheló.

Végre is, már biztosan nem tudom hogyan történt — megölte-e Otheló Desdemonát vagy nem, (ha jól emlékezem, mindketten az »Ér«-be ugrottak) — a pompás függöny szerencsésen legördült, a közönséget szétkergettük (alig akartak hazamenni) a falu színe ott maradt egy kicsit poharazni és a művész társaságot megvacsoráztatni.

Jött a trupp, bemutatta mindegyik magát; legelől Otheló az est hőse; jóképű pohos öreg volt szegény; utána a lánya, Desdemóna, s a többiek valami négyen. Desdemona mellém jutott. Most láttam csak jól, alig lehetett még több tizenhatévesnél. Szegénysége, szendesége meghatottak. Szeme, mosolya, ártatlan kedvessége megigéztek . . . .

Nem is kell mondanom hogy ettől fogva mindennapos lettem a színháznál, a próbákon. És ami az én szívemnek Desdemona legelső meglátására mingyárt olyan könnyen ment, hogy mit tesz szeretni: nemsokára eltanulta az ő szíve is az enyimtől.

Mekkora boldogság volt az!

Nem tudom a dologhoz tartozik-e tulajdonképen, de megemlítem itt azt is, hogy a milyen mértékben nőtt bolgogságunk, épen olyan mértékben fogyott édes anyám beföttje a spajzból. Ártatlan szerelmi idyll egy kis konfektel.

De miután minden mulandó ezen a gyarló világon, hát a mi boldogságunk sem tarthatott igényt az örökkévalóságra. Két hónapig tartott tündéralomból végre is a keserves megválás szomorú ítéletnapjára viradtunk.

Milyen szomor nap volt az.

Desdemona e szavakkal ölelt meg utoljára: »Gáspár! Ha a sors újra összehoz majd valamikor bennünket, ne légy hozzám kevély, és

ködni különben, sőt élek a gyanuperrel, hogy piperéje néhány darabja ettől került, minthogy a végzetes zsebkendőben valóságosan Juczi

jusson eszedbe, hogy e kebelben egy hű szív dobog érted.

Egy pár év is elmúlt azóta, de én e szavakat soha el nem felejtettem.

Sorsom a fővárosba dobott. Egyedül elhagyva barangolok a nagy város utcáin.

Bámulom a czifra népet, olvasgatom az aranyos boltfölriratokat, ráesik tekintetem a szinlapokra, s az egyikben megpillantom Desdemona nevét.

Rohanok a színházhoz — ott megmondják, hol lakik.

Röpülök.

Ott vagyok.

Szép kétemeletes ház a belső köruton. Desdemona az első emeletét lakja.

A nagy kétszárnyu ajtó előtt állok, melyről diszes zománcz-betűkben olvasom kedves nevét. Ha tudnám hogy senki sem lát, megcsókolnám. . . .

Ha tudná, hogy most mingyárt nála leszek!

Csöngetek, és olyan állásba helyezkedem hogy mihelyest kijő, megölelem.

Lépteket hallok, a kulcs nyikorog. Az ajtó megnyílik, én megölelem — a szobalányát.

— Mit akar az ur?

— Jaj lelkem, nem magát gondoltam!

— Köszönöm. Kicsoda az ur?

— Én, én — a kisasszony bátyja vagyok!

— Tessék besétálni.

Két lépés, s a menyország tornáczában vagyok. Kitért karokkal várom hogy azokba rohan angyalom.

Most megjelenik Desdemona, föntségben, szépségben. Nem rohan kitért karjaimba ha-

nem nagyon váratlan hangon kérdezősködik ki s milétem felől.

Egyszerre lepottyantam a menyekből.

— Hát nem ismersz? . . . vagyis inkább nem méltoztatik kérem ismerni? . . . . ejnye kérem . . . hát mikor művészetéhez volt szerencsénk itt meg itt, — hát igazán nem tudod? — Elfelejtettél?

Szolék végre kétségbeeséssel bocsátva leölelésre kész karjaimat.

— De hát kicsoda ön, uram?

Megmondtam nevemet, és a falum nevét is, és a vármegyénkét is.

— Ahá! — hát maga az! Jut már valami az eszembe — hát üljön le.

A szobaleány most megint bejött s valamit halk hangon jelentett urnőjének.

— Mondd a báronak, hogy ma haragszom rá, várjon; — felelt neki Desdemóna.

— Miattam ne várakoztassa magas vendégét, mondtam én. Ajánlom magamat!

Annyi szivessége mégis volt irántam, hogy kikísért.

— Hjah, barátom, mondá; ne csodálkozzék ön: a föld forog.

Dejszen — sohajték föl ottkin az ablakai felé; már akárhogyan, de nem jól forog ez a föld.

Bácsi Gáspár.

NE TESSÉK A FELŐL AGGÓDNI.

»Talán nagyon is hamar van ez a másodszer való férjhezmenetel, Rökkásné hugomasszony? Hiszen még félesztendeje sincs, hogy eltemettük istenben boldogult Rökkás gazdát! Hiszen ilyen rövid idő alatt meg sem bizonyosodhatott a hugomasszony választott új jövődöbelijének az igaz szeretetéről!«

»Oh, kérem alázatosan, ne tessék az iránt semmit is aggódni a tiszteletes urnak, megbizonyosodtam én e felől még az isténben boldogultnak az életében!«

A vén harangozó.

Mihály, a vén harangozó, ki már harmincz esztendő óta viseli ezt a hivatalt, levelet visz a szomszéd faluba.

Ezalatt dél lesz, a tiszteendő ur a szolgálót küldi föl a toronyba delet harangozni.

Mihályt, ki már utban van vissza felé, a kenderföldek közt éri a harangszó.

Hallgatózza áll meg. Nem úgy szokott az a harang szólni az ő kezében.

— *Dejszen, Szólal meg feicsóválva; mingyárt megtudom én, ha egy fél mértföldnyire vagyok is, hogy nem én húzom azt a harangot!*

AZ ÁRVIZKOR.

Házmester. (Berohanva a hónapos szobában lakó diákokhoz.) Meneküljenek az ifjúrak! Most mingyárt összedül a ház!

— *Az nem miránk tartozik, jelentse kend a háziurnak!*

Hideg tavaszi éjszaka után.

— *Tiszteeli a nemzetes ur a nemzetes urat, ha kün tetszett ma lenni a hegyen, tessék megizenni, hogy nem vette-e meg a hideg az éjjel a szőlőt.*

— *Még nem vette meg, de alkuban van rá.*

— *Nem úgy értettem, kérem alázatosan, ha hogy nem vette-e el a fagy a szőlőt.*

— *Még nem vette el hanem már jegyben jár vele. Tisztelem a gazdádát, mondd meg.*

Hát még előbb!

— Kéne már megint irtóztató módon részeg!

— Irtóztató módon-e? E még csak kismiska ahoz képest, amilyen ez előtt két órával voltam! Tyűh, ha akkor látott volna a hadnagy ur!

KOVÁRTÉLYBAN.

— Kovártélyosné ifjasszony, micsoda bosszorkányság a, hogy ma nem találok a porció husomat a tálban, ami nekem minden ebédre dukál?

— Oh, katona uram, az isten bocsásson meg kegyelmednek, csak nem akar ma is hust enni kegyelmed, mikor ma minden szentek böjtje vagyon!

— Minden szenteké?

— Itt van a kalendárium is, tessék megnézni.

— No hát ugy nem bánom, minden szentek kedvéért böjtölök hát most az egyszer.

Hanem egykét hét mulva egyszer megint csak nincsen hus a káposztában.

— Kovártélyosné ifjasszony, ki ebédelte meg mármeg az én hus porciómat?

— Oh, katona uram, hát nem tudná kegyelmed, hogy ma meg szent Miklós böjtje vagyon, hát azért kell ma böjtölni.

— Dejszen, szent Miklósért magáért biz én extra nem böjtölök! Tartotta volna ide az orrát ő kegyelme is akkor, mikor valamenyi szentért böjtöltem!

AZ ECZETES BOR.

Igazán szörnyű eczetes volt, hanem áldomásban kapta a dáde, aztán meg tul is volt már a felén mikorra észrevette a szörnyüséget, hát — ugyis mindegy mármost, kihajtotta az egész üveggel.

»Jó volt-e, dáde?«

»Jó bizson, rektram!«

»No hát, kell-e még egy üveggel, dáde?«

»Kell ám a fenének, rektram!«

Az új eke.

— Jó-e az új eke, Ferkó?
 — Nem olyan jó bizony, nemzetes uram, mint amilyen volt a régi.
 — Hát mért nem olyan jó?
 — Tudja isten!
 — Talán rosszúl barázdál?
 — Olyan egyenes ennek a barázdája, mint akár a pelajbász!
 — Vagy talán nem járja elég mélyen a földet?
 — De bizony, lehet ez egészen az elevenjébe!
 — Vagy talán sok földet fölszed?
 — De bizony, lepörög erről minden fölszántott hant, mint a habfodor a csuka orráról!

— Hát mért nem olyan jó mégis mint a régi?
 — Tudja isten!
 — Talán nehéz az ökröknek?
 — De bizony, kérem alázatosan olyan vigan megy ez az ökör után, mint a huszár után a sarkantyú-pöngés.
 — Hallod-e te, Ferkó! Ha jól is barázdál; elég mélyen is járja a földet; nem is szed föl sok hantott, meg az ökröknek sem nehéz: hát mondd meg mármost mi a menydörgös ménküért mégsem olyan jó mint a régi?
 — Mert zöld!

PISTINEK ÚJ CSIZMÁRA MEG ÚJ NADRÁGRA VALÓ KELL.

»Sehol a világon nem tetszik külön posztót találni ennél! Tessék csak jól megnézni ezt a posztót: akár a valóságos bőr!«

»Sehol a világon nem tetszik ennél külön bőrt találni! Tessék csak jól megnézni ezt a bőrt: akár a valóságos posszto!«

(Legjobb lesz hát Pistinek az új csizmát posztóból az új nadrágot meg bőrből csináltatni.)

JÓ VOLT ELŐRE MEGKÉRNI A HATOST.

- »Bácsi!«
 »No!«
 »Mondanék valamit.«
 »No hát mondj!«
 »De csak úgy, ha ad egy hatost.«
 »Majd hát adok egy hatost, csak mondj.«
 »Előbb adja ide!«
 »Nem bánom hát, ne. Mármost mondd.«
 »Hát csak azt akartam mondani, hogy a bácsinak éppen olyan feje van, mint a Lyonnak.«
 »Ejnye, te semmirevaló...«
 »Ne haragudjék a bácsi, hiszen hátulról nem ám, csak szemközt!«

Pogácsasütéskor.

Pisti. Mért nem beszél valamit hozzám mácskám?

Mama. Mít beszélhetnék most, Pisti fiam, látod hogy el vagyok foglalva a pogácsával!

Pisti. Hát azt, hogy: nem ennél egy kis friss pogácsát, Pisti fiam?

Hogyan tette le a kolduló barát a számadást.

A kolostor gvardiánja engedelmet adott a fráternek, hogy két hétig gyűjthessen »könyöradományokat.« Gyűjtött is a fráter, hanem elkótyavegyélte, a pénzt meg elferblizte.

Letelvén a két hét úgy intézte a dolgot, hogy délben érjen haza. Első dolga volt, hogy ebédhez telepedjék.

A gvardián azonban látta az ablakon át, hogy üres kocsival jött vissza.

Megszólítja hát a leves után:

— No fráter, gyűjtöttünk-e valamit?

— Igen is gyűjtöttem, reverendissime.

— Hát kaptunk-e buzácskát, mi?

— Igen is kaptunk.

— Hát hol van a buzácska?

— Hát pénzzé tettem.

— Hát malaczcokskát kaptunk-e?

— Igen is kaptunk.

— Hát az hol van?

— Azt is pénzzé tettem.

Azután tovább ebédeltek. Ebéd után kérdezi a gvardián, s a többiek feszült figyelemmel hallgatták:

— Hát mennyi az a pénz és hol van?

Felel pedig a fráter imígyen:

— Már kérem erre egész bizonyossággal nem felelhetek; mert elkártyáztam.

Erre aztán az egész gyülekezet neki a szegény fráternek!

Elpáholták istenesen.

Alig birta megtalálni az ajtót. De szerencsére mégis megtalálta.

Hanem nem talált olyan helyet magán ami ne fájt volna. Erre vonatkozó tapogatózása közben jön rá szemközt a folyosón a szolgabíró, aki minden ebédután följár a klastromba fekete kávéra.

— Mít csinál, frátre?

— Épen most tettem le a számadást, azt nézem, milyen nyuktákat kaptam róla.

Az elveszett pipa.

Németországban, a haladás és mindenféle tökéletesség igazi termőföldjén van csak a valóságos mustra-igazságszolgálat.

Schwarz elveszti a pipáját.

Weisz megtalálja.

Gelb ettől ellopja.

Roth ettől megveszi.

Az utóbbinál Schwarz ráismer, s panaszra megy.

A törvénszék összeül, s megkészi az ítéletet:

Schwarz nem jelentette föl annak idejében, hogy a pipáját elvesztette, holott a törvény azt parancsolja, hogy mindenki tegyen jelentést, ha valamit elveszt. Schwarz tehát fizessen 5 forintot.

Weisz nem tett eleget a törvénynek, amely azt parancsolja, hogy mindenki aki valamit talál, jelentse föl. Weisz tehát fizessen 5 forintot.

Gelb lopott. Lopni tilos. Egyébb büntetésről itt most nem beszélve, Gelb mindenesetre fizessen egyelőre is 5 forintot.

Roth lopott tárgyat vett meg, ami tilos. Roth tehát fizessen 5 forintot.

A pipa pedig itt marad.

A dáde nincs egy véleményen a tisztelendő urral.

»Mondja meg kend, dáde, mi szükséges mindenekelőtt is a keresztséghez?«

De a dáde nem tudja ezt megmondani!

— Ejnye, ejnye, hogy még ezt sem tudja kend, dáde! Hát víz! Víz szükséges okvetlen!«

»Dejzen, tisztelendő uram, lehet ott akár ár-
víz is, ha kis gyerekek nincsen!«

HOGYAN KELETKEZNEK AZ ARANYSZABÁLYOK.

Megvan a kis virslis Tóni! Megtalálták a kis virslis Tónit! Itthon van megint a kis virslis Tóni!

Tudniillik a kis Tóni ma reggeltől délutáni öt óráig el volt veszve. Most vezette haza egy

ismeretlen jószívű ur a harmadik városrészből, hol egy utczaszögleten találta sirdogálva.

No, hála isten, csakhogy megkerült!

Mivel hálálják meg a jószívű ismeretlen urnak?! — Semmivel se! A jószívű ismeretlen ur nem fogad el semmit.

No de mégis!

Egyáltalában semmit, ha mondja!

No hát akkor csak ezerszer köszönik a szíveségét. Az isten áldja meg!

Áldja meg kegyelmeteket is!

A jószívű ismeretlen ur eltávozik.

Hanem a kis virslis Tóninak az apja még egyszer elfogja a kapuban:

»Ha már egyáltalában semmit sem akar az ur tőlem elfogadni köszönetül, fogadjon el legalább hálából egy jó tanácsot.«

»No«

»Sohase egyék az ur az életében virslit!«

Féltreórtás.

— Hallotta mi van az ujságban, komám?

— No, mi van benne.

— *Az olaszországi ügyvédek elhatározták, hogy szünetelnek.*

— *Azok csak most határozták el? Minalunk mindig szünetelnek.*

A BORBÉLYNÁL.

— *Hogyan tetszik parancsolni? sokat vágjak-e le, vagy keveset?*

— *Hát, azt tartom, vágjon le az ur vagy öt garas árát!*

A postán.

— *Kend az a Boros Mihály akinek ez a 10 forintos pénzes levél szól?*

— *Igenis én vagyok.*

— *No hát írja kend alá ezt a nyugtát.*

— *Nini, hiszen kend Poros Mihály nem pedig Boros Mihály!*

— *Nohát tessék még egyszer ide adni azt a tollat; aláírom én magamat azért a 10 forintért akár egészen holtrészeg Mihálynak is ha kell!*

A vasuti váróteremben.

— *Ehol ni, otthon felejtettem az illatszeres dobozomat. Bizony most mindgyárt meghalok boszuságomban.*

— *Mit beszélsz, kedves feleségem? Meghalsz? Még mielőtt a vonat elindul? Akkor én utánalátok, hogy a számodra váltott jegyen még jókor tudhassak.*

A vidéki kiskereskedő a fővárosi nagykereskedésben.

— *Mért csapja ön olyan elképedve össze a kezét?*

— *Hát csak a jut az eszembe, hogy nekem csak egy kis boltom van otthon, mégis tenger az adósságom, hát akkor milyen iszonytató sok lehet még az oné!*

SZERKESZTŐI SUBROSA.

Budapest. Ixes Ypsilon. Sajnáljuk hogy a hosszabb dolgozatok, várakozásunk ellenére, nem váltak be. — **Tinnye.** Sürübb találkozást reméltünk. — **Budapest.** Tén-sur. Egyre várjuk. — **Csopak.** Iia lehet, megkísértjük. Üdvözetünket.

A hozzánk érkezett de ekkorig nem közölt, vagy itt meg nem említett különféle dolgozatok nem közölhetők.

A lapunkba szánt dolgozatok a főmunkatárs lakására (Budapest, VIII. üllői-ut 22.) intézendők.

Lap-tulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státióntéza 80-ik szám alatt.

Budapest, 1879.

NYOM. AZ „ATHENAEUM” NYOMD

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

GOLDBERGER A. V.

hirdetési irodájában

Budapest, Szervita-tér 3. szám.

Főmunkatárs

SENKY PÁL.

KAJZOLJA

JANKÓ.

ELSŐ MAGYAR ÁLTALÁNOS BIZTOSÍTÓ TÁRSASÁG.

ÉRTESÍTÉS

a t. biztosító közönséghez

a lakházak és gazdasági épületek hat évre szóló biztosításáról az ingyen év előzetes élvezetével.

BUDAPEST, november hó 1879.

A t. biztosító közönség és főleg t. feleink, a kiknek rokonszenve és bizodalma emelte társaságunkat, több egyéb tényező hozzájárulásával, jelen állására, nem fogják tőlünk megtagadni annak elismerését, hogy társaságunk mindig szilárdan megmaradt azon alapon, melyre fekteté üzletét és hogy elveihez hű maradt a nyomában keletkezett versenytársaságoknak az ő eljárásától nagyon eltérő kísérletei közt is.

Ez elveit azon rendkívüli eredmény igazolta és jutalmazta meg, hogy már a jelen 1879-ik év végével társaságunk **3.000,000 frtnyi alaptőkéje** készpénzben teljesen ki van egészítve, **tartalékalapja** pedig **1.000,000 frtra** emelkedett, és hogy a károk fedezésére szolgáló **dijtartalékot**, társaságunk, vagyoni állásánál fogva, a jelen év végével oly nagy összegben viheti át a jövő évi számla javára, hogy ennek folytán ezentúl előreláthatólag mindig abból fedeztethetnek a következő éven át előforduló károk.

Ez eredmény elérésére törekedett mindennek felett társaságunk, mert meg volt győződve, hogy a hazai biztosítási ügy érdekének általában és különösen t. felei érdekének az által tesz kiváló szolgálatot, ha az üzlet nyeresémből oly erős alapokat, tartalékokat alkot, mik minden eshetőségre megnyugtatót, mert kellő biztosítékot, nyujtanak, s a mily teljesen befizetett nagy alaptőke- és tartalékokkal csak a legkiválóbb külföldi társaságok birnak.

Azonban a t. biztosító közönség és különösen t. feleink azt is bizonyíthatják, hogy míg mi egy részről ily módon igyekeztünk megnyerni, igazolni, viszonzni a bizalmat, addig másrésztől társaságunk, fejlődésének, erősödésének arányában s üzleti viszonyaihoz képest, szem előtt tartva a biztosító felek s a társaság közt

létező **érdekközösséget is**, mindenkor kész is volt t. feleinknek újabb előnyöket és kedvezményeket nyujtani, mit többek közt az által tanusított, hogy életbiztosítási feleink ez osztály nyereseményének fele részében, jégosztálybeli fele részében, jégosztálybeli feleink pedig ez osztály nyereseménye egy ötödében részesítettnek.

Ez a mi eljárásunk vezér-elve most is; és ennél fogva midőn oda jutottunk, hogy teljesen befizetett **alaptőkével** és teljes **tartalékokkal** folytathatjuk az üzletet, társaságunk örömmel fogamatositja az ily eredmény esetére rég kitűzött szándékát s ezennel a **tűzosztályban** is újabb kedvezményben kívánja részesíteni biztosító feleit.

Elhatároztuk ugyanis, s e felől kívánjuk ezennel a biztosító közönséget értesíteni, hogy a **lakházak és a gazdasági épületek** biztosítása nálunk ezentúl azon kedvezményben részesíttessék, hogy t. i. ha a háztulajdonos vagy a földbirtokos kötelezi magát az ily épületnek **hat** egymás után következő éven át való biztosítására, társaságunk a szokásos **ingyen évül az első évet** adja, úgy, hogy a biztosító fél **az ingyen év előzetes élvezése** után a második évtől kezdve tartozik csak a díjakat fizetni.

Hisszük, ez intézkedésünk előnye teljes méltánylásra fog találni a birtokos közönségnél mindenkor, de főleg a jelen évben s a közel időben, midőn a jelen sanyarú év hatása még érezhető lesz, s midőn a gazda körül oly szűk a pénz. Ez intézkedésünk ugyanis még az ily szorult viszonyok közt is lehetségessé, könnyüvé teszi részére a hosszab időre való biztosítást. És ez előny annál nagyobb, minél tetemesebb az évi díj s annak a jelen vagy a jövő évben való előzetes megfizetése minél nehezebb

ben esnek a jelen év gazdasági viszonyai által sújtott gazdának. De az előzetes ingyen év hasznát érezni fogják azon feleink is, kik hosszabb időre levén már biztosítva, ez érvényben levő biztosításuknál ingyen évül az utolsó évet élvezik, mert ezen biztosításuk megújítása által egymást követő két ingyen évet fognak e feleink élvezni, u. m. a mostani biztosítás **utolsó** (ingyen) évét, s a megújításnál a 6 évi biztosítás **első** s így előzetesen élvezendő **ingyen** évét.

Midőn ez újabb kedvezményről kívánjuk a t. biztosító közönséget ezennel értesíteni, nem

tartózkodunk azon meggyőződésünk kifejezésétől, hogy a t. biztosító közönség, a mint ez intézkedésünkben **készségünknek**, úgy az ingyen év előzetes élvezetének kedvezményében iránta kitejezett **bizodal munknak** jelét fogja felismerni.

Értesítvén még a t. biztosító közönséget a felől, hogy ügynökeink, de magunk is szívesen szolgálunk mindennemű felvilágosítással, tisztelettel maradunk

az első magyar általános biztosító társaság.

16
év győkes eredmény minden kétség kívül biztosítja, miszerint a Thedo tanár féle

szakálhagyma
a legjobb és legbiztosabb szer szép szakálnövésére.

Számtalan férfi, sőt a legmagasabb körökből is eszernek köszönik szép szakálukat.

Ezen szer a szakálnövést hihetetlen gyorsasággal eszközli, ugyannyira, miszerint sőt 16 éves ifjúknál is a legrövidebb idő alatt teljes szakált növeszt, — mi ezekre menő bizonyítványok által igazolva van.

Tekintetes ur!
Meggvallom önnek, hogy valamint minden ilyen szert, úgy a szakálhagymát is hűhónak tartottam, de esetleg meggyőződtem egy barátomnál ezen szer jelességéről és kérem önt a mellékelt összegért egy csomagot ezen kitünő szerből küldeni. Maradván tisztelettel

Miechura A. m. p.

Egy csomag ára 2 fnt 10 kr.
Kapható **Török József** gyógyszerész urnál, Budapest, király-utca.

Kopaszág
és a hajszülés és a pikkely képződés ellen a naponta beérkező hála- és köszönet-iratok szerint legjobban használható a **TANIN-OLAJ**
Dr. Moras-tól.

Tekintetes Fürst József gyógyszerész urnak *Prágában*
Soknemű gyógyszerek nem voltak képesek a hajvesztéstől meggyógyítani, míg orvosom ajánlatára a dr. Moras-féle **tanin-olaj** megkísértvén, igen rövid idő alatt ezen bajomtól meggyógyultam. Erdem szerint ezennel a nyilvánosság útján e kitünő készítményt megdicsérem, és készítőjének köszönetemet kifejezem.
Prága, 1877. február hó 10-én.

Kinsky.

Tisztelt gyógyszerész ur!
Én sem mulasztatom a dr. Moras-féle **tanin-olaj** érdeme szerint a nyilvánosság útján megdicsérem, mivel engem nem csak a hajvesztés és a pikkelyképzéstől mentett meg, hanem új és tömött hajnövést is idézett elő.
Bees. *Andrássy.*

Tisztelt gyógyszerész ur!
A kopaszág ellen a legjobban használ a dr. Moras-féle Tanin-olaj. Kérem sziveskedjék meg egy nagy üveggel küldeni. Tisztelettel
Prága. *Jeremiasch,* es. k. törvényszéki tanácsos.

Kapható üvegenkint 1 és 2 fntjával **Török József** gyógyszerész urnál, Budapest, király-utca.

„THE GRESHAM“

életbiztosító-társaság Londonban.

Magyarországi fiók:	Ausztriai fiók:
Budapest, Ferencz-József-tér 5:	Bécs, Opernring 8.
A társaság vagyona . . . . . frcs 62.319,848.—	
Évi bevétel biztosítások és kamatból 1878. június 30-án . . . . . frcs 13.050,747.15	
Kifizetések biztosítási és járadéki szerződések s visszavásárlások stb. után a társaság fennállása óta (1848) több mint . . . . . frcs 86.000,000.—	
A legutóbbi tizenkét hónapos üzleti idő alatt a társaságnál . . . . . frcs 54.736,050.—	
értékig nyújtattak be ajánlatok, miáltal a legutóbbi 25 év alatt benyújtott ajánlatok összértéke több mint . . . . . frcs 899.457,175.—	
értékre megy. — Tervezték s minden közelebbi felvilágosítások az osztrák-magyar birodalom minden nagyobb városában az ügynök urak s a magyar és osztrák fiókok által adatnak.	

TEMESVÁRY MÓRICZ

Temesváry Móricz

cipő-gyára
Budapest, király-utca 2. sz.
Orczy-ház.

A téli szükségletre ajánl nagyban és kicsinyben:

Hölgyek számára:
Nemez pongyola cipőket minden színben sárokkal és csokorral . . . . . 1 fnt 80 kr.
Eberlászting vagy bőr-ozugos topánokat magas vágással, a legfinomabban kiállítva . . . . . 3 fnt.

Ozugos bőrtopánokat, erős chagrin vagy bornyubőrből vere nemegbéléssel, szegezelve. Dupla talppal, esős időben tartós . . . . . 3 fnt 40 kr

Urak számára:

Topányokat, bornyu vagy bagaria bőrből, szegett és srófoltt duplatalppal, igen erős . . . . . 4 fnt.

Topányokat orosz lakkbőrből, szegezett dupla talppal és srófmunkával, munkába és esős időben való . . . . . 4 fnt 80 kr

Térdsiszmákát, dupla bagaria bőrből háromszoros csavarral ellátott dupla talppal vízmentes 8 fnt 80 kr
Ugyanaz orosz lakk bagaria bőrből . . . . . 12 fnt

Megrendelések póstat utánvét vagy az összeg beklüldése mellett a legpontosabban megküldetnek.
Kimerítő árjegyzékek ingyen.